

Kildemateriale til arbejds hæftet for midtugemødet

4.-10. JANUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOG 18-19

“Forbliv moralsk ren”

w19.06 28 § 1

Hvordan vi kan beskytte os selv mod en af Satans fælder

Samtidig med at Jehova opremsede de perverse handlinger der kendetegnede israelitternes nabofolk, sagde han: “I må ... ikke opføre jer som man gør i Kanaan, som jeg fører jer til. ... Landet [er] urent, og jeg vil straffe dets indbyggere for deres overtrædelser.” Kanaanæernes livsstil var så fordærvet at Israels hellige Gud betragtede selve det land de boede i, som urent, foruren. – 3. Mos. 18:3, 25.

w17.02 20 § 13

Jehova leder sit folk

¹³ Der var virkelig stor kontrast mellem lederne af Guds folk og lederne af andre nationer, som støttede sig til menneskers begrænsede visdom. For eksempel havde de kana'anæiske konger og deres undersåtter en afskyelig adfærd, der indbefattede incest, homoseksualitet, dyreseks, børneofringer og afgudsdyrkelse. (3 Mos. 18:6, 21-25) Og folk der var underlagt de babyloniske og egyptiske ledere, havde ikke de videnskabeligt korrekte hygiejneregler som Guds folk havde. (4 Mos. 19:13) Israelitterne, derimod, kunne se at deres trofaste ledere fremmede åndelig, moralsk og fysisk renhed. Det var tydeligt at Jehova var med dem.

w14 1/7 7 § 2

Hvad Gud vil gøre ved ondskaben

Hvad vil der ske med dem der stædigt nægter at ændre adfærd, og som insisterer på at

handle ondt? Tænk over følgende ord: “Det er de retskafne der skal bo på jorden, og de uangribelige der vil blive ladet tilbage på den. Men de ugudelige skal udryddes fra jorden, og forræderne skal rives bort fra den.” (Ordsprogene 2:21, 22) De onde menneskers indflydelse vil være væk. I sådanne fredelige omgivelser vil de der adlyder Gud, gradvis blive befriet for den nedarvede ufuldkommenhed. – Romerne 6:17, 18; 8:21.

Søg efter åndelige perler

w06 15/6 22 § 11

“Hvor jeg elsker din lov!”

¹¹ Et andet aspekt af Moseloven som afspejlede Guds omsorg for sit folks ve og vel, var retten til at sanke. Jehova havde befalet at den fattige skulle have lov til at samle det som blev efterladt af høstarbejderne når en israelitisk landmand høstede sine afgrøder. Landmændene måtte ikke høste helt ud til kanten af deres marker eller samle de druer og oliven der var blevet levnet. De måtte heller ikke samle de neg op der var blevet efterladt på marken. Dette var en kærlig ordning til gavn for den fattige, den fastboende udlænding, de faderløse og enkerne. Det var hårdt arbejde at sanke, men ved at gøre det blev man fri for at tigge. – 3 Mosebog 19:9, 10; 5 Mosebog 24:19-22; Salme 37:25.

11.-17. JANUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOG 20-21

“Jehova skiller sit folk ud”

w04 15/10 11 § 12

Er dit håb om Paradiset velfunderet?

¹² Der er dog noget vi ikke må overse. Gud

sagde til israelitterne: "I skal holde hele det bud som jeg pålægger dig i dag, for at I kan blive stærke og gå ind og tage det land i besiddelse som I går over for at tage i besiddelse." (5 Mosebog 11:8) I Tredje Mosebog 20:22, 24 nævnes det samme land: "I skal overholde alle mine forskrifter og alle mine lovbud og følge dem, for at landet som jeg fører jer til for at I kan bo deri, ikke skal udspy jer. Derfor har jeg sagt til jer: 'I skal tage deres jord i eje, og jeg vil give jer den i eje, et land der flyder med mælk og honning.'" Ja, forudsætningen for at folket kunne indtage det forjættede land, var et godt forhold til Jehova Gud. Det var på grund af israelitternes ulydighed at Gud tillod babylonierne at besejre dem og føre dem bort fra deres bosted.

it-1 161

Arv

Enhver form for ejendom som ved ejerens død overgår til arvingen eller en berettiget efterfølger; noget man ved arvefølge får fra sine forfædre eller forgængere. Det hebraiske udsagnsord der fortrinsvis bruges, er *nachal'* (navneord: *nachalah'*). Det indbefatter at give eller modtage en arv eller arvelod, i regelen på grund af arvefølge. (4Mo 26:55; Ez 46:18) Udsagnsordet *jarasj'* bruges undertiden om "at arve", men forekommer hyppigst i betydningen "tage i eje" uden for arvefølge. (1Mo 15:3; 3Mo 20:24) I forbindelse med kamphandlinger har det også betydningen "at fordrive", "at drive bort". (5Mo 2:12; 31:3) De græske ord der har at gøre med arv, er beslægtede med *klē'ros*, der oprindeligt betød "lod", men efterhånden fik betydningen "andel" og senere "arv". – Mt 27:35; Apg 1:17; 26:18.

it-1 641 § 7

Fugle

Efter Vandfloden bragte Noa "rene flyvende skabninger" som offer sammen med andre dyr (1Mo 8:18-20), og Gud tillod at fugle indgik i menneskets kost så længe man ikke spiste blod. (1Mo 9:1-4; jf. 3Mo 7:26; 17:13.) At visse fugle dengang blev betragtet som "rene", betyder åbenbart at Gud på en eller anden måde havde tilkendegivet at de var antagelige at bringe som offer; med hensyn til deres egnetthed som føde blev ingen fugle betegnet som "urene" før Mose-loven. (3Mo 11:13-19, 46, 47; 20:25; 5Mo 14:11-20) Grundene til at nogle fugle blev betragtet som ceremonielt "urene", anføres ikke i Bibelen. De fleste af disse fugle var rovfugle eller ådsselfugle, men ikke dem alle. (Se HÆRFUGL.) Dette forbud blev ophævet efter at den nye pagt var indstiftet, sådan som Gud gjorde Peter opmærksom på i et syn. – Apg 10:9-15.

Søg efter åndelige perler

it-1 585

Flænger

Guds lov forbød udtrykkeligt israelitterne at rive flænger i sig selv på grund af en død. (3Mo 19:28; 21:5; 5Mo 14:1) De var nemlig et helligt folk for Jehova, en særlig ejendom, og skulle derfor holde sig fri af enhver form for afguderiske handlinger. (5Mo 14:2) Desuden var det meget upassende at et folk der vidste klar besked med de dødes tilstand og opstandelseshåbet, gik til sådanne yderligheder i sorgen over en afdød. (Da 12:13; He 11:19) Forbudet mod at vansire sig selv har også tjent til at indskærpe dem den rette respekt for menneskelegemet som Guds skaberværk.

18.-24. JANUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOG 22-23

“Årlige højtider der har betydning for os”

it-2 1088-1089

Usyrede brøds højtid, de

På den første dag af de usyrede brøds højtid skulle der være et helligt stævne. Det var også en sabbat. På den anden dag, den 16. nisan, blev et neg af førstegrøden af byghøsten, den første afgrøde der blev moden i Palæstina, bragt til præsten. Før denne højtid måtte israelitterne ikke spise noget af den nye høst, hverken brød, ristet korn eller nymodent korn. Præsten ofrede i billedlig forstand denne førstegrøde til Jehova ved at svinge et neg frem og tilbage, mens et sundt vædderlam i dets første år blev bragt som et brændoffer sammen med et kornoffer tilsat olie, og et drikoffer. (3Mo 23:6-14) Der var intet bud om at noget af kornet eller melet skulle brændes på alteret, sådan som præsterne senere gjorde. Det var ikke blot folket eller nationen som helhed der bragte førstegrødeofre. Hver familie og hver enkeltperson der havde ejendom i Israel, kunne også bringe et takoffer i forbindelse med denne højtid. – 2Mo 23:19; 5Mo 26:1, 2; se FØRSTEGRØDE.

Betydning. Ved at spise usyret brød i denne periode fulgte israelitterne de anvisninger som Moses havde fået af Jehova og som indbefattede dette strenge påbud: “I syv dage må der ikke findes surdej i jeres huse.” (2Mo 12:14-20) I 5 Mosebog 16:3 kaldes de usyrede brød for “trængselsbrød”, og de tjente som en årlig påmindelse til jøderne om deres hastige afrejse fra Ægyptens land (da de ikke havde tid til at lade deres

dej blive syret [2Mo 12:34]). De mindedes på denne måde den trængsel og trældom Israel var blevet udfriet fra. Som Jehova sagde, skulle de spise usyrede brød ‘for at de alle deres levedage kunne huske den dag da de drog ud af Ægyptens land’. Den frihed de nu nød som folk betragtet, og deres anerkendelse af Jehova som deres Befrier var en passende baggrund for den første af israelitternes tre store årlige højtider. – 5Mo 16:16.

it-2 560 § 1

Pinse

Førstegrøden af hvedehøsten skulle behandles anderledes end førstegrøden af byghøsten. Af to tiendedele efa (4,4 liter) fint hvedemel skulle der bages to syrede brød. De skulle være “fra jeres boliger”, hvilket vil sige at de skulle være som de brød man brugte i den daglige husholdning og ikke specielt til et helligt formål. (3Mo 23:17) Sammen med brødene blev der frembåret brændofre og et syndoffer, og desuden blev der ofret to vædderlam som et fællesskabsoffer. Præsten bragte brødene og lammene som et svingningsoffer for Jehovas ansigt ved at lægge hænderne under brødene og kødstykkerne og svinge dem frem og tilbage som et udtryk for at de blev frembåret for Jehova. Efter at brødene og lammene var frembåret på denne måde, tilfaldt de præsten, der kunne spise dem som et fællesskabsoffer. – 3Mo 23:18-20.

w14 15/5 29 § 11

Følger du med Jehovas organisation?

¹¹ Jehovas organisation har vores bedste på sinde når den tilskynder os til at følge apostlen Paulus’ opfordring: “Lad os give agt på hinanden for at anspore til kærlighed og gode gerninger, og ikke forsømme

at komme sammen, som nogle har for skik, men opmuntre hinanden, og det så meget mere som I ser dagen nærme sig.” (Hebr. 10:24, 25) Årlige højtider og andre sammenkomster hvor man tilbad Jehova, opbyggede israelitterne åndeligt. Desuden var begivenheder som den særlige løvhyttefest på Nehemias’ tid anledninger til at glæde sig. (2 Mos. 23:15, 16; Neh. 8:9-18) Vores møder og stævner gavner os på lignende måder. Lad os få fuldt udbytte af disse ordninger der styrker vores åndelige sundhed og gør os glade. – Tit. 2:2.

Søg efter åndelige perler

w19.02 3 § 3

Bliv ved med at være trofast mod Jehova!

³ Trofasthed mod Gud indebærer at vi elsker ham af hele vores hjerte, aldrig svigter ham og altid betragter hans vilje som det vigtigste når vi skal træffe beslutninger. Det hebraiske ord som ofte oversættes med “trofasthed”, kan også gengives med “integritet” eller “uangribelighed”. En af grundbetydningerne af ordet er “noget der er helt, fuldstændigt eller sundt”. For eksempel bragte israelitterne dyreofre til Jehova, og ifølge Loven skulle dyrene være sunde. (3. Mos. 22:21, 22) Man måtte ikke ofre et dyr som manglede et ben, et øre eller et øje, eller som var sygt. Det var vigtigt for Jehova at dyret var helt, fuldstændigt og sundt. (Mal. 1:6-9) Vi kan godt forstå hvorfor. Når vi køber noget, for eksempel en frugt, en bog eller et stykke værktøj, vil vi ikke have noget med huller i eller hvor der mangler noget. Vi vil gerne have noget som ikke har fejl og mangler. Sådan har Jehova det også med vores kærlighed til ham, vores loyalitet. Den må ikke have fejl og mangler.

25.-31. JANUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOG 24-25

“Jubelåret og frihed i fremtiden”

it-1 637

Frihed

Frihedens Gud. Jehova er frihedens Gud. Han udfriede Israels folk fra trældommen i Ægypten og lovede israelitterne at de ville være fri for fattigdom så længe de adlød hans bud. (5Mo 15:4, 5) David talte om at de der elskede Jerusalem, ville “være fri for bekymring”. (Sl 122:6, 7) Loven gav rum for at en hebræer der blev fattig, kunne sælge sig selv som træll, så han havde mulighed for at skaffe det nødvendige til sig selv og sin familie. Ifølge Loven skulle han dog frigives i det syvende år af sin trældom. (2Mo 21:2) I jubelåret (der indtraf hvert 50. år) skulle der udråbes frihed i landet for alle dets indbyggere. Alle hebraiske trælle blev frigivet, og hver mand vendte tilbage til sin arvelod. – 3Mo 25:10-19.

it-1 162 § 5

Arv

Jorden forblev i den samme slægts besiddelse generation efter generation og kunne ikke sælges uigenkaldeligt. Et jordsalg var i virkeligheden kun en bortforpagtning, og prisen blev fastsat efter værdien af det antal afgrøder jorden kunne bære inden det næste jubelår. Til den tid skulle al jord gives tilbage til den oprindelige ejer hvis ikke den forinden var blevet genløst eller købt tilbage. (3Mo 25:13, 15, 23, 24) Denne bestemmelse gjaldt også huse i byer der ikke var omgivet af mure, da de blev regnet for en del af den åbne mark. For huse i en by med mure om gjaldt tilbagekøbsretten kun

et år fra salget. Derefter overgik ejendommen helt til køberen. For huse i levitbyerne gjaldt tilbagekøbsretten for bestandig eftersom levitterne ikke havde nogen jord som arvelod. – 3Mo 25:29-34.

it-1 1196

Jubelår

Hvis loven om jubelåret blev overholdt, ville det beskytte nationen mod den tilstand som man i dag ser i mange lande hvor befolkningen kun består af to klasser, nemlig de hovedrige og de ludfattige. Den gavn som den enkelte havde af ordningen, styrkede nationen, for ingen ville være underprivilegeret og gjort uproduktiv som følge af en uheldig økonomisk situation, men alle kunne med deres evner og talenter bidrage til nationens fremgang. Når Jehova velsignede udbyttet af jorden og israelitterne tog imod den undervisning der var tilvejebragt, kunne de, så længe de forblev lydige, glæde sig over den fuldkomne regering og den velstand som kun et sandt teokrati kunne skabe. – Es 33:22.

Søg efter åndelige perler

w09 1/9 22 § 4

Når du føler dig forurettet

Hvis en israelit overfaldt en landsmand og ødelagde hans øje, tillod Loven en retfærdig straf. Men det var ikke op til offeret selv at straffe gerningsmanden eller en i hans familie. Loven foreskrev at han skulle lade de rette myndigheder – de udnævnte dommere – tage hånd om sagen. At en person der med vilje handlede voldeligt over for andre eller begik en anden forbrydelse, kunne få en straf der svarede til forbrydelsen, havde en stærk præventiv virkning. Men det er ikke alt.

1.-7. FEBRUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 3. MOSEBOG 26-27

“Hvordan får vi Jehovas velsignelse?”

w08 15/4 4 § 8

Afvis det der er tomt og uden værdi

* Hvordan kan “Rigdom” være som en gud? Lad os som eksempel tage en sten der lå på marken i det gamle Israel. Den kunne være meget nyttig når man skulle bygge et hus eller en mur. Men hvis israelitterne rejste den som “en hellig støtte” eller “en stenfigur”, blev den en snublesten for dem. (3 Mos. 26:1) På samme måde er det med penge. Vi må have dem for at kunne leve, og vi kan gøre god brug af dem i Jehovas tjeneste. (Præd. 7:12; Luk. 16:9) Men hvis vi betragter det at tjene penge som vigtigere end vores kristne tjeneste, er de i realiteten blevet en gud for os. (Læs *Første Timoteusbrev* 6:9, 10). I denne verden, hvor penge spiller så stor en rolle, må vi sikre os at vi har et ligevægtigt syn på dem. – 1 Tim. 6:17-19.

it-2 1204 § 7

Ærefrygt

Moses virkede frygtindgydende (hebr.: *mō-raʿ*) på Guds folk som følge af den måde Jehova brugte ham på. (5Mo 34:10, 12; 2Mo 19:9) De der havde tro, nærede en sund frygt for Moses’ myndighed. De var klar over at Gud talte gennem ham. Israelitterne skulle også have ærefrygt for Jehovas helighed. (3Mo 19:30; 26:2) Det vil sige at de skulle have stor ærbødighed for heligheden, tilbede Jehova i overensstemmelse med de retningslinjer han havde givet, og handle i harmoni med alle hans bud.

w91 1/3 17 § 10

Lad “Guds fred” beskytte dit hjerte

¹⁰ Jehova sagde til nationen: “Hvis I vandrer efter mine forskrifter og holder mine bud og følger dem, så vil jeg give jer regnskyl i rette tid, og landet skal give sin afgrøde, og markens træer vil give deres frugt. Og jeg vil give fred i landet, og I skal lægge jer til hvile uden at nogen får jer til at skælve; og jeg vil udrydde de farlige vilddyr af landet, og sværdet skal ikke gå igennem jeres land. Og jeg vil vandre midt iblandt jer og være jeres Gud, og I skal være mit folk.” (3 Mosebog 26:3, 4, 6, 12) Israelitternes fred indebar at de var sikret mod deres fjender og havde materiel overflod samt et nært forhold til Jehova. Men deres fred berøede på om de holdt Jehovas lov. – Salme 119:165.

Søg efter åndelige perler

it-2 546

Pest

En følge af ulydighed mod Guds lov. Israelitterne blev advaret om at Gud ville ‘sende pest iblandt dem’ hvis de brød hans pagt med dem. (3Mo 26:14-16, 23-25; 5Mo 28:15, 21, 22) Gennem hele Bibelen forbindes sundhed, i fysisk eller åndelig forstand, med Guds velsignelse (5Mo 7:12, 15; Sl 103:1-3; Ord 3:1, 2, 7, 8; 4:21, 22; Åb 21:1-4), mens sygdom forbindes med synd og ufuldkommenhed. (2Mo 15:26; 5Mo 28:58-61; Es 53:4, 5; Mt 9:2-6, 12; Joh 5:14) Jehova Gud har i visse tilfælde direkte og øjeblikkeligt slået nogle med sygdom, som for eksempel da han ramte Mirjam, Uz-zija og Gehazi med spedalskhed (4Mo 12:10; 2Kr 26:16-21; 2Kg 5:25-27), men det lader til at sygdomme og pest i mange tilfælde var en naturlig og uundgåelig følge af

den syndige vej enkeltpersoner eller folkeslag fulgte. De høstede ganske enkelt hvad de havde sået, og deres legeme led under konsekvenserne af deres urette handlinger. (Ga 6:7, 8) Om dem der gjorde sig skyldige i kønslig umoralitet, skrev apostelen at Gud ‘overgav dem til urenhed, så deres legemer kunne vanæres iblandt dem, og de pådrog sig den fulde løn som deres vildfarelse fortjente’. – Ro 1:24-27.

8.-14. FEBRUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 1-2

“Jehova organiserer sit folk”

w94 1/12 9 § 4

Tilbedelsen af Jehova – Dens rette plads i vor tilværelse

⁴ Hvis man havde kunnet se Israels lejr i fugleperspektiv dengang israelitterne opholdt sig i ørkenen, hvad ville man så have set? En umådelig stor men ordnet samling telte hvor der muligvis boede tre millioner eller mere, grupperet med tre stammer mod henholdsvis nord, syd, øst og vest. Ved nærmere øjesyn ville man også have bemærket fire mindre grupper telte nærmere midten af lejren. Disse telte var beboet af familierne i Levis stamme. Midt i lejren, i et område afgrænset med et hegn af klæde, fandtes en usædvanlig bygning. Det var “mødeteltet”, eller tabernaklet, som israelitter med “et vist hjerte” havde bygget efter Jehovas anvisninger. – 4 Mosebog 1:52, 53; 2:3, 10, 17, 18, 25; 2 Mosebog 35:10.

it-2 142 § 1

Lejr

Israels lejr var meget stor. Som det fremgår af førnævnte tal, var der i alt 603.550 våbenføre mænd i lejren, hvortil kom kvinder

og børn, gamle og handicappede, 22.000 levitter og "en talrig blandet flok" af udlændinge – måske over tre millioner mennesker i alt. (2Mo 12:38, 44; 4Mo 3:21-34, 39) Det vides ikke hvor stort et område en lejr af denne størrelse har dækket, og de fremsatte formodninger varierer meget. Da israelitterne lå lejrede over for Jeriko på Moabs sletter, strakte lejren sig, ifølge betretningen, "fra Bet-Jesjimot til Abel-Sjittim". – 4Mo 33:49.

Søg efter åndelige perler

it-2 365

Mønstring

I bibelsk forstand ikke blot en folketælling, men en registrering af befolkningen, som regel med angivelse af navn, slægtskab og stammetilhørsforhold, med et bestemt formål, som for eksempel skatteudskrivning, udtagelse til militærtjeneste eller (for levitternes vedkommende) udnævnelse til tjeneste ved helligdommen.

15.-21. FEBRUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSE-BOG 3-4

"Levitternes tjeneste"

it-2 594 § 3

Præst

Under Lovpagten. Da Jehova udslettede Ægyptens førstefødte ved den tiende plage mens israelitterne var i trældom i Ægypten, helligede han sig samtidig hver førstefødt søn i Israel. (2Mo 12:29; 4Mo 3:13) Disse førstefødte tilhørte derfor Jehova og kunne bruges i en særlig tjeneste for ham. Han kunne have udnævnt alle disse førstefødte af mandkøn i Israel til helligdommens præster og vogtere, men det tjente hans

hensigt at lade mandlige medlemmer af Levis stamme udføre denne tjeneste i stedet. Han befalede derfor folket at lade de mandlige levitter træde i stedet for de førstefødte af mandkøn fra de øvrige 12 stammer (efterkommerne af Josefs sønner, Efraim og Manasse, blev talt som to stammer). En optælling viste at der blandt de ikkelevitiske stammer var 273 flere førstefødte af mandkøn, i en alder af en måned og opefter, end der var blandt levitterne. Gud krævede derfor at der for hver af de 273 blev betalt en løsesum på fem sekel (ca. 70 kr.), som skulle tilfalde Aron og hans sønner. (4Mo 3:11-16, 40-51) Jehova havde før dette udvalgt de mandlige medlemmer af Arons slægt af Levis stamme til at udgøre Israels præsteskab. – 4Mo 1:1; 3:6-10.

it-2 146

Levitter

Pligter. Levitterne bestod af tre slægter der nedstammede fra Levis sønner, Gersjon (Gersjom), Kehat og Merari. (1Mo 46:11; 1Kr 6:1) Hver af disse slægter fik tildelt en lejrplads i nærheden af teltboligen i ørkenen. Arons slægt, der hørte til kehatitterne, lå lejret foran teltboligen, mod øst. De øvrige kehatitter lå lejrede mod syd, gersjonitterne mod vest og meraritterne mod nord. (4Mo 3:23, 29, 35, 38) Det hørte til levitternes arbejde at rejse teltboligen, tage den ned og transportere den. Når tiden kom til at bryde op, tog Aron og hans sønner det skærmende forhæng mellem Det Hellige og Det Allerhelligste ned og tildækkede Vidnesbyrdets ark med det. De sørgede også for at tildække altrene og det andet hellige udstyr og redskaberne. Derefter bar kehatitterne alt dette. Gersjonitterne transportererede teltdugene, overtrækkene af vædderskind og af sælskind, afskærmningen til teltboligens indgang, forgårdens omhæng og

afskærmningen til dens indgang samt teltebene (åbenbart til selve teltboligen), og meraritterne tog sig af panelrammerne, søjlerne, fodstykkerne, teltpløkkene og teltebene (til forgården omkring teltboligen). – 4Mo 1:50, 51; 3:25, 26, 30, 31, 36, 37; 4:4-33; 7:5-9.

it-2 147

Levitte

Tjenestetid. På Moses' tid gjorde levitterne tjeneste i egentlig forstand fra de var 30 til de var 50 år. Deres pligter indbefattede transporten af teltboligen og dens udstyr når den blev flyttet. (4Mo 4:46-49) Visse pligter kunne udføres allerede fra 25-årsalderen, men i perioden fra de var 25 til de var 30 år, var de øjensynlig under en form for "oplæring" og var muligvis skånet for tungere former for arbejde, som blev udført af de fuldvoksne mænd på 30 år og derover, som for eksempel transporten af teltboligen. (4Mo 8:23-26; se ALDER.) Det var fysisk krævende at rejse teltboligen, tage den ned og transportere den. De 96 fodstykker af sølv til panelrammerne vejede hver en talent (ca. 34 kg); derfor uden var der fire fodstykker til søjlerne mellem Det Hellige og Det Allerhelligste som sandsynligvis vejede det samme, og fem kobberfodstykker til søjlerne ved teltboligens indgang. (2Mo 26:19, 21, 25, 32, 37; 38:27) De 48 panelrammer (4,5 m lange; 67 cm brede) var lavet af akacietræ, en fast og hård træsort, og overtrukket med guld. (2Mo 26:15-25, 29) Der var tværstænger overtrukket med guld langs teltboligens sider og dens bagside. (2Mo 26:26-29) Alle disse dele repræsenterede en betydelig vægt. Dertil kom de tunge teltduge af sælskind, vædderskind, gedehår og linned samt linnedomhængen omkring forgården med tilhørende søjler, fodstykker, teltpløkke og

så videre. Arbejdet med teltboligen krævede således fysisk stærke mænd. (2Mo 26:1-14; 27:9-19) Transporten af de nævnte dele foregik på seks vogne, men skuebrødsbordet, guldlampestanderen og kobberalteret skulle bæres. (Præsterne bar selv pagtens ark.) (4Mo 7:7-9; 2Mo 25:10-40; 27:1-8; 4Mo 4:9, 10; Jos 3:15) Senere, da pagtens ark havde fået fast ophold på Zions Bjerg (og især umiddelbart før tempelbyggeriet), ophørte det hårde arbejde med at transportere helligdommen.

På kong Davids tid blev aldersgrænsen for levitternes tjeneste sat ned til 20 år. Som grund angav David at teltboligen (der nu ville blive erstattet af templet) ikke længe skulle bæres omkring. Det skyldes uden tvivl også at der var brug for langt flere til at udføre den mere omfattende tjeneste ved templet. – 1Kr 23:24-27.

Levitternes obligatoriske tjeneste ophørte når de var 50 år (4Mo 8:25), formentlig ikke så meget af hensyn til deres alder som for at forhindre en overbemanding af embederne. Der var nemlig kun brug for et begrænset antal, især i den tid hvor mødeteltet var i brug. Denne ordning gjaldt ikke for præsterne, levitterne af Arons slægt.

De levitter der trådte tilbage som 50-årige, ophørte dog ikke helt med at udføre tjeneste. De havde stadig mulighed for frivilligt at 'betjene deres brødre i mødeteltet når pligterne varetoges'. (4Mo 8:26) De tjeneste sandsynligvis som rådgivere og hjalp til med noget af det lettere arbejde som påhvilede levitterne, men blev skånet for det tungere arbejde. Desuden fungerede de stadig som lærere og underviste folket i Loven. (5Mo 33:8-10; 2Kr 35:3) De levitter der boede i tilflugtsbyerne, kunne hjælpe dem der søgte tilflugt dér. Levitterne skulle være

godt kendt med Moseloven eftersom de ofte skulle læse op af den og skulle undervise folket i den. – 1Kr 15:27; 2Kr 5:12; 17:7-9; Ne 8:7-9.

Søg efter åndelige perler

w06 1/8 23 § 13

Vær vis – frygt Gud!

¹³ At erfare Jehovas hjælp i pressede situationer skærpede Davids frygt for Gud og styrkede hans tillid til ham. (Salme 31:22-24) Ved tre lejligheder undlod David imidlertid at vise guds frygt, og det fik alvorlige konsekvenser. Første gang var da han lod Jehovas pagts ark transportere til Jerusalem på en vogn i stedet for at lade den blive båret på skuldrene af levitterne, som Guds lov foreskrev. Da Uzza, der førte vognen, rakte ud efter arken for at støtte den, døde han på stedet for sin “uærbødighed”. Ja, Uzza begik en alvorlig synd, men i sidste instans skyldtes begivenhedernes tragiske udfald at David ikke havde vist den rette respekt for Guds lov. At frygte Gud vil sige at man gør tingene på den måde han anviser. – 2 Samuel 6:2-9; 4 Mosebog 4:15; 7:9.

22.-28. FEBRUAR

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 5-6

“Hvordan kan du efterligne nasiræerne?”

it-2 385

Nasiræer

De der aflagde et nasiræerløfte, underkastede sig tre grundlæggende begrænsninger: (1) De måtte ikke indtage stærke drikke eller nyde vinstokkens frugt i øvrigt, hverken umodne, modne eller tørrede druer eller druernes saft, hvad enten den var frisk, gæ-

ret eller blevet til eddike; (2) de måtte ikke lade deres hovedhår klippe; (3) de måtte ikke røre ved noget lig, end ikke liget af en nær slægtning – fader, moder, broder eller søster. – 4Mo 6:1-7.

Særlige løfter. Den der aflagde dette særlige løfte, skulle “leve som nasiræer [dvs. indviet, adskilt] for Jehova”, ikke for ved askese at vinde menneskers bifald. Så længe hans nasiræerstand varede, var han “hellig for Jehova”. – 4Mo 6:2, 8; jf. 1Mo 49:26, fdn.

De krav der stilledes til nasiræerne, var derfor krav som havde en særlig betydning i forbindelse med tilbodelsen af Jehova. Ligesom ypperstepræsten, der på grund af sit hellige embede ikke måtte røre ved noget lig, ikke engang liget af sine nærmeste slægtninge, måtte nasiræeren det heller ikke. Og både ypperstepræsten og underpræsterne skulle, på grund af deres ansvarsfulde embede, afholde sig fra at drikke vin eller stærke drikke når de forrettede deres hellige pligter for Jehova. – 3Mo 10:8-11; 21:10, 11.

Desuden skulle nasiræeren [hebr.: *nazîr*] “være hellig ved at lade sit hovedhår lokke vokse” så det for alle kunne tjene som et tegn på hans hellige nasiræerstand. (4Mo 6:5) Det samme hebraiske ord, *nazîr*, blev brugt om de “ubeskårne” vinstokke der fandtes i vingårdene i de hellige sabbatsår og jubelår. (3Mo 25:5, 11) Det er også interessant i denne forbindelse at guldpladen foran på ypperstepræstens turban, med indskriften “Hellighed tilhører Jehova”, blev kaldt “det hellige indvielsestegn [hebr.: *ne’zær*, der kommer af den samme rod som *nazîr*]”. (2Mo 39:30, 31) Det officielle hovedtøj, eller diadem, som blev båret af Israels salvede konger, blev også kaldt *ne’zær*.

(2Sa 1:10; 2Kg 11:12; se INDVIELSE; KRO-NE.) Apostelen Paulus siger at i den kristne menighed er en kvindes lange hår givet hende i stedet for en hovedbeklædning. Det er en naturlig påmindelse til hende om at hun er anderledes stillet end manden; hun bør huske på sin underordnede stilling i Guds ordning. De krav der blev stillet til nasiræeren – at han ikke måtte klippe sit hår (noget som var unaturligt for manden), at han fuldstændig skulle afholde sig fra vin, og at han måtte bevare sig selv ren og ubesmitet – indskærpede ham således betydningen af selvfornægtelse og fuld underkastelse under Jehovas vilje. – 1Kor 11:2-16; se HOVED (Om at tildække hovedet); HÅR; NATUR.

Søg efter åndelige perler

w05 15/1 30 § 2

Spørgsmål fra læserne

Samson var imidlertid nasiræer i en anden forstand. Før hans fødsel havde Jehovas engel sagt til hans mor: “Se, du skal blive gravid og føde en søn, og ingen ragekniv må komme på hans hoved, for en Guds nasiræer er hvad drengen skal være fra moders liv; og han skal være den der begynder at frelse Israel af filistrenes hånd.” (Dommerne 13:5) Samson aflagde ikke noget nasiræerløfte. Han var udvalgt af Gud til at være nasiræer, og han var det på livstid. Den begrænsning at han ikke måtte røre ved lig, kunne ikke gælde i hans tilfælde, for hvordan kunne han, hvis han kom til at røre ved et lig, begynde forfra på en nasiræerstand der begyndte ved hans fødsel og skulle vare hele livet? Kravene til dem der var nasiræere på livstid, afveg åbenbart i visse henseender fra dem der gjaldt for frivillige nasiræere.